

odst. 1 z pojistné povinnosti vyňatým, nýbrž zaměstnancem podrobným pojistné povinnosti pensijní podle § 1, odst. 2 lit. a), tedy proto, že vykonává převážně duševní práce nebo že patří k osobám, které k pracím jiných osob pravidelně dozírají.

Podle stavu spisů není mezi stranami sporu o tom, že Michal Š. zaměstnán jest u stěžující si firmy tím, že vykonává dohled nad elektrickým osvětlením celého podniku, že udržuje v běhu a v pořádku stroje, které vyrábějí proud pro sílu a světlo, čili že obsluhuje stroje vyrábějící elektrický proud. Činnost tuto skládající se v podstatě z úkonů manuálních, nelze po názoru nss-u označiti za činnost převážně duševní proto, že vyžaduje vyšší kvalifikace, k níž poukazuje žal. úřad v nař. rozhodnutí, vycházející patrně z právního názoru, že vyšší kvalifikace zbavuje zaměstnance povahy dělníka po rozumu § 1, odst. 1. Že zákon na uvedeném místě označením »dělník« nerozumí pracující síly nekvalifikované, vysvětluje již z toho, že vyjímá z pojistné povinnosti vedle osob vykonávajících převážnou měrou práce podřízené, tedy osob zajisté nekvalifikovaných, i dělníky, čímž dává zřejmě na jevo, že za dělníky považuje osoby lišící se od oněch právě kvalitou vykonávané práce a tedy i vlastní schopností jejich práce tyto vykonávati.

Činnost Michala Š. nelze za převážně duševní označiti ani proto, že jest zodpovědnou, jak vyvozuje žal. úřad v odvodním spise.

Zodpovědnost zaměstnance vůči svému zaměstnavateli záleží v řádném výkonu práce, nedává však sama o sobě práci ráz oné práce převážně duševní. Zodpovědností není vázán pouze zaměstnanec, převážně duševně pracující, nýbrž i dělník pojistné povinnosti nepodrobený, neboť zanedbává-li trvale dělník povinnosti své, může býti podle § 82 ž. ř. propuštěn bez výpovědi.

Provádí-li Michal Š. též menší opravy na stroji sám, potvrzuje tato okolnost pouze ráz činnosti manuální.

Nss neshledal však nař. rozhodnutí zákonným ani pokud snad subsumovalo zjištěný skutkový stav pod druhý případ upravený normou cit. § 1, odst. 2 lit. a) t. j. pokud snad úřad založil svůj výrok o pojistné povinnosti pensijní na skutečnosti, že Michal Š. má k ruce dělníka pro hrubší práce, jež mu přikazuje. Jak nss již vyslovil nálezem Boh. 2773, vysvětluje již z výpočtu osob jmenovaných příkladmo v § 1, odst. 2 lit. a) pens. zákona, že zákon má tu na mysli ony zaměstnance, jichž činnost se v podstatě vyčerpává v tom, že přímo dozírají k jiným osobám pracujícím a přičiňují se k tomu, aby pracující práce jim svěřené vykonávají tak, jak je podle směru konkrétního případu konati mají. Na tomto právním názoru trvá nss také v tomto případě. Tohoto předpokladu u Michala Š. není; neboť jeho činnost vyčerpává se ve výkonech jím samým konaných jakožto zaměstnáním hlavním. Dozírání nad přidělenou mu silou jest pouze podřízenou částí jeho hlavní činnosti, která jest dle shora uvedeného rázu převážně manuálního.

Z těchto úvah dospěl nss ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 2943.

Nemocenské pojištění: Podstata předpisu § 2, odst. 2 nemocenského zák. č. 268/1919 spočívá v tom, že členy rodiny tam ozna-

čené vyjímá z povinnosti pojistné, třebas jsou u nich jinak dány předpoklady § 1, odst. 1 potud, pokud nedostávají mzdu v hotovosti.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 1612).

Prejudikatura: Boh. 2209, 2601 a 2941 adm.

Č. 2944.

Ubytování vojska: I. * Nárok na náhradu za ubytování vojska jest i za účinnosti zákona o válečných úkonech z r. 1912 posuzovati podle zákonných předpisů platných pro dočasné ubytování vojska v míru. — II. Politicko-administrativní věci týkající se náhrady za takovéto ubytování přísluší podle § 2 zák. č. 218/1920 vyřizovati ministerstvu nár. obrany v dohodě s min. vnitra.

(Nález ze dne 3. prosince 1923 č. 1743).

Věc: Městská obec A. proti ministerstvu nár. obrany o náhradu za ubytování vojska.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

Podkladem nař. rozhodnutí byla žádost stěžující si obce za náhradu ubytování vojska v této obci provedeného v únoru 1919 do 20. dubna 1920. Touto žádostí obrátila se obec na vojenské úřady domáhajíc se rozhodnutí o svém veřejnoprávním nároku na náhradu za splnění povinnosti ubytovací. Obec tu zejména nežádala o nějaké prohlášení vojenské správy, zda chce či nechce plnit nějaký soukromoprávní závazek, a ježto ani žal. úřad o nějakém plnění z titulu soukromoprávního se nevyjádřil, bylo výrok jeho zkoumati jen jako rozhodnutí vydané o vzneseném nároku veřejnoprávním.

Pro ubytování vojska platí a platily také v době příchodu čsl. vojska do stěžující si obce ustanovení zákona z 11. června 1879 č. 93 ř. z., vztahně doplňujících jej zákonů z 25. června 1895 č. 100 ř. z. a ze 7. dubna 1920 č. 248 Sb., a to bez ohledu na to, byl-li tou dobou v účinnosti zákon o válečných úkonech ze 26. prosince 1912 č. 236 ř. z. či nikoli, neboť § 21 posléze cit. zákona výslovně stanoví, že i za účinnosti jeho vztahují se na ubytování vůbec zákonná ustanovení, která platí pro dočasné ubytování v míru a že náhrada za ně bude dána podle dotčených zákonů.

Podle § 38 cit. zák. z r. 1879 jest přechodné ubytování vojska břemenem na obci ležícím, za které dává správa vojenská náhradu tímto zákonem vyměřenou. Jestliže nyní obec opírajíc se o to, že nebyly zachovány se strany vojska předpisy v cit. zákoně uvedené, domáhá se na vojenské správě náhrady větší, jde o rozhodování v záležitostech ubytovacích, jež podle § 20 cit. zák. přísluší politickým úřadům správním a v poslední instanci ministru zeměbrany, t. j. nyní mno.

Tento zákonný předpis doznal však změny zákonem z 31. března 1920 č. 218 Sb., jenž v § 2 stanovil, že politicko-administrativní věci,